

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

Knygute.lt

MICHELLE SMART

Maištingoji Frančeska

2019 balandis—birželis

SUŽAVĖTOS MILIJONIERIŲ

Michele Smart

(Mišelė Smart)

**MAIŠTINGOJI
FRANČESKA**

Trijų knygų serija
„Sužavėtos milijonierių“

Pirma knyga

Versta iš Michelle Smart, Protecting His Defiant Innocent, 2017

© Michelle Smart, 2017

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Nijolė Prišmantienė, vertimas iš anglų kalbos, 2018

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2019

ISBN 978-609-03-0487-7

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2019

1

- Jūs su manimi? - paklausė Frančeska Pelegrini ir suveržusi į uodegą surištus plaukus piktai nužvelgė du vyriškius priešais mažame, skersvėjų perpučiamame šeimos pilies kambaryje. - Ar dirbsime kartu ir pastatysime liginę Pietui atminti?

Danielis skėstelėjo rankomis.

- Ar privalome aptarti tai dabar, per jo šermenis?

- Kalbu apie ilgalaikį mūsų brolio atminimą, - piktai priminė ji.

Frančeska žinojo, kad Danielį ir Mateo reikės įkalbinėti, bet nė kiek neabejojo gausianti jų pritarimą. Nuo tada, kai uraganas Igoris nusiaubė Kabaljeros salą Karibuose, praėjo vos dešimt dienų. Žuvo dvidešimt tūkstančių žmonių, aštuonių milijonų salos populiacijai liko vos septynios veikiančios liginės. Pietas, vyriausias iš Pelegrinių atžalų, pamatęs tuos siaubus per televiziją, tuoj pat ėmėsi veikti su ryžtu, kuris visada taip žavėjo Frančeską.

Nepaisant to, kad vadovavo tarptautinei teisininkų įmonei, brolis visada ieškodavo prakti-

nių būdų padėti nukentėjusiesiems nuo stichinių nelaimių – aukodavo pinigų, rinkdavo labdarą ir nebijodavo pats susitepti rankų. Už filantropišką požiūrį žmonės jį gerbė ir šlovino. Frančeska didžiavosi galėdama vadintis jo seserimi. Kai sužinojo, kad brolio sraigtasparnis sudužo užėjus tirštam rūkui, negalėjo patikėti daugiau jo nebepamatysianti.

– Juk ne mėnulį iš dangaus nukabinti prašau, – toliau dėstė ji. – Prašau prisidėti prie ligoninės, kurią Pietas norėjo įsteigti viską praradusioje šalyje, statybų. Padarytumėte tai dėl mūsų brolio atminimo.

Danielis uždirbo milžiniškus pinigus – jam ką tik pristatė naujutėlę jachtą! – bet ką gero jis su tais pinigais nuveikė? Kam dar jis tarnauja, be pinigų dievo?

Frančeska žinojo, kad yra nesąžininga visada ją dievinusio brolio atžvilgiu, bet koks dabar skirtumas? Pietas miręs ir vienintelis būdas pakelti skausmą – tęsti brolio planus, puoselėti jo palikimą.

– Nesakau, kad tai prasta mintis, – plykstelėjo brolis. – Bet neturėtume elgtis skubotai. Visų pirma, reikia pagalvoti apie saugumą.

– Šalį uraganas sulygino su žeme. Turime

galvoti apie dizenteriją ir cholera.

- Nebūk tokia naivi. Tai viena pavojingiausių ir labiausiai korumpuotų šalių pasaulyje, o tu nori, kad siųsčiau ten dirbti savo vyrus, kad Mateo ten vežtų savo darbuotojus.

Mateo Manaseras, jų pusbrolis, buvo privačių klinikų tinklo Vakarų pasaulyje savininkas. Jis teikė tuštybės paslaugas žmonėms, kurie atsisakė oriai pasenti. Mateo taip pat neseniai pristatė seriją jauninamųjų produktų, kurie jį ne tik išgarsino, bet ir atnešė Krezo vertus turtus. Frančeskos motina buvo entuziastinga visos produktų linijos gerbėja ir prisiekinėjo, kad nuo tada, kai pradėjo juos naudoti, pasidarė tik vos porą odos patempimo operacijų. Pietas dažnai sakydavo, kad Mateo būtų galėjęs tapti vienu didžiausių ir iškiliausių chirurgų visame pasaulyje, bet atsisakė tokios galimybės vайkydamasis pinigų.

- Rytoj išvykstu į Kabaljerosą. Pati būsiu įrodymas, kad jūsų baimės dėl saugumo - nepagrįstos, - pareiškė Frančeska nenuleisdama akių.

Danielis nuraudo.

- Tikrai ne.

- Tikrai taip. Viskas jau suplanuota. Pietas

skyrė lėšų sklypui, kuriame stovės ligoninė, atidėjo pinigų statyboms, susitarė susitikti su valdžios atstovais ir...

- Niekur nekeliausi. Visų pirma, neturi įgaliojimų.

- Dar ir kaip turiu, - ji metė savo kozirį. - Nataša man davė raštišką įgaliojimą veikti jos, kaip artimiausios Pieta giminaitės, vardu.

Brolienė, kuri visą susitikimą prasėdėjo tyli kaip vaiduoklis, išgirdusi savo vardą vos pastebimai krustelėjo. Frančeska žinojo, kad norėdama gauti įgaliojimą pasinaudojo jos silpnumo akimirka, bet sąžinę greitai nutildė. Kalbama apie Pieta palikimą - ji padarys bet ką, kad pasiektų savo.

Galbūt jeigu užbaigtų brolio pradėtą darbą, liautųsi tie kaltės persmelkti sapnai.

Atsiprašau, Pietai, aš nenorėjau. Tu buvai geriausias iš mūsų visų, labai tave mylėjau. Prašau, atleisk man.

- Tai nesaugu! - riktelėjo Danielis ir taip stipriai trenkė ranka per ažuolinį stalą, kad krūptelėjo net Mateo.

Frančeska nė už ką nenorėjo klausyti sveiko proto. Ji žinojo, kad brolis teisus, bet nieko negalėjo padaryti. Kaip vaikas, įmestas į baseino

gilumą ir turintis savo ribotomis išgalėmis par-sikapanoti į seklumą. Frančeskai atrodė, kad ji privalo pasiekti seklumą – tik taip sulauktų atleidimo.

– Jeigu tu toks susirūpinęs, tai vyk kartu su manimi ir pasistenk, kad būčiau saugi. Ta li-goninė bus pastatyta, nesvarbu, dalyvausi ar ne, netgi jei turėsiu pastatyti ją pati.

Danielis atrodė taip, lyg tuoj sprogtų. Galbūt ir būtų sproges, bet Mateo atsiduso, taikiai iškėlė rankas, palinko į priekį ir tarė:

– Aš su tavimi. Dirbsiu kartu su Danieliumi, jeigu jis sutiks, o kai statybos baigsis, atvyksiu pats ir pasirūpinsiu, kad ligoninė pradėtų veik-ti, bet pabūsiu tik mėnesį, ir tai tik todėl, kad labai mylėjau Pietą.

– Tobula, – atsakė Frančeska. Jeigu būtų įstengusi išspausti bent menkiausią šypseną, būtų nusišypsojusi.

– Bet sutik su Danieliumi, kad saugumas yra labai svarbus. Tu nuvertini Kabaljerosą – jis gali būti itin pavojingas. Siūlau tau pasiimti Felipę.

Danielis staiga atsisėdo tiesus kaip styga, pažvelgė į pusbrolių ir iš lėto linktelėjo.

– Taip, man šitaip tinka. Jis sugebės apsau-

goti ir Frančeską, kai ji ims nurodinėti diktatoriams, ir visus darbuotojus, kuriuos pasamdysime.

- Pala, pala, pala, - įsikišo Frančeska. - Kas toks tas Felipė?

- Felipė Lorenzis - ispanų apsaugos ekspertas. Pietas daugybę kartų naudojosi jo paslaugomis.

- Nesu apie tokį girdėjusi, - atšovė ji. Tikriausiai nieko keisto. Tik prieš kelis mėnesius, baigusi mokslus, pradėjo praktiką Pieta teisės įmonėje. Iki jo mirties nebuvo tiesiogiai įsitraukusi į tokį filantropišką laisvalaikį.

- Anksčiau jis priklausė ispanų specialiosioms pajėgoms, - paaiškino Mateo. - O dabar pradėjo savo verslą - teikia apsaugos paslaugas verslams ir privatiems klientams, turintiems nusigauti į tokias vietas, nuo kurių kiti bėgtų kuo toliau. Tas verslas jam atnešė turtus. Pietas jį labai vertino ir, manau, kad būtų paprašęs jo imtis šio projekto, jeigu tik būtų...

Jeigu tik būtų gyvas.

- Gerai, tada jį priimsime, - sutiko Frančeska po ilgokos tylos, kankinusios juos visus. Ji niekada neprisipažins, bet mintis apie kelionę į Kabaljerosą vienai truputį gąsdino. Iki šiol nie-

kada nekeliavo be palydos. Ji bus tokia pat drąsi kaip Pietas. – Bet auklės man nereikia.

– Gali tekti palaukti kelias dienas, kol jis surinks vyrus, – tarė Mateo. – Bet kad ir ką jis atsiųs, tie žmonės bus dirbę specialiosiose pajėgose kaip ir jis pats, pajėgūs susitvarkyti su bet kokia situacija.

– Negaliu laukti, – atšovė ji. – Nenoriu kelti problemų, bet rytoj esu sutarusi susitikimą dėl žemės pardavimo. Jeigu jį atšauksiu, nežinau, kada galėsime vėl susitikti. Negalime atidėlioti.

Visas projektas priklausė nuo šito susitikimo dėl žemės pardavimo. Be jo nebus nei ligoninės, nei palikimo. Ji *privalo* gauti tą žemę.

Danielis pervėrė ją žvilgsniu.

– Tau negalima rizikuoti.

– Pietas rizikavo, – išdidžiai pareiškė Frančeska. – Pati nuspręsiu, kuo noriu rizikuoti, ir šiuo atveju manau, kad rizika gerokai išpūsta.

– Tu *ką?*..

Ginčą ir vėl nutraukė Mateo, taikiai kilstelėjęs ranką.

– Frančeska, mes abu suprantame, kad nori pagerbti brolio atminimą, – mes visi to norime, – bet turi suvokti, kad nerimaujame dėl tavo

saugumo. Felipei dirba daugybė vyrų, esu tikras, kad jis nesunkiai ras, kas rytoj pasitiks tave atvykusią į Kabaljerosą.

Frančeska pastebėjo, kaip jis metė įspėjimą žvilgsnį Danieliui.

Danielis turbūt suprato, ką reiškia tas žvilgsnis, nes nepatenkintas linktelėjo ir vėl atsuko į ją.

- Darysi taip, kaip jie pasakys. Jokiu būdu nestumk savęs į nereikalingą pavojų, supratai?

- Ar tai reiškia, kad ir tu prie manęs prisijungsi?

Brolis atsiduso.

- Taip, prisijungsiu, gal dabar galime grįžti pas savo šeimą? Motinai mūsų reikia.

Frančeska linktelėjo. Įtampa krūtinėje truputį atlėgo. Gavo iš jų viską, ko norėjo. Dabar gali eiti pas motiną ir stipriai ją apkabinti.

- Taigi, apibendrinant, aš pasirūpinsiu teisine puse, Danielis - statybomis, o Mateo - medicininiais reikalais. O kaip tu, Nataša? Gal nori imtis viešųjų ryšių?

Nors jiedu su Pietu susituokė vos prieš metus, iki tol šešerius buvo susižadėję. Frančeska manė, kad reikia duoti droviajai brolienei progą prisidėti. Viešieji ryšiai labai svarbūs. Jie

atneša finansavimą ir žinomumą.

Nataša gūžtelėjo savo siaurais pečiais.

- Galiu, - sušnabždėjo.

- Tada nutarta, - tarė Frančeska stodamasi ir pasukiojo pečius mėgindama juos atpalaiduoti. Žinodama, kad Danielis ir Mateo jos pusėje, galės bent vieną vakarą kaip pridera gedėti taip mylėto brolio.

Nuo rytojaus prasideda sunkus darbas.

Frančeska po saulės akiniais slėpdama apsi-
blaususias akis šiaip ne taip trapu užlipo į lėk-
tuvą, kur ją pasveikino paniurusi įgula. Perso-
nalas buvo atsidavęs ir ištikimas jos broliui, ir
toks sielvartas ją jaudino.

Jeigu širdis nebūtų tokia apsunkusi, o galva -
tokia pavargusi po butelio vyno ir dviejų va-
landų miego, kurias pavyko nugvelbti ledinia-
me kambarėlyje, kuriame visada miegodavo,
kai vaikystėje apsistodavo pilyje, Frančeska
džiaugtųsi galėdama skristi privačiu brolio lėk-
tuvu. Iki šiol nebuvo įkėlusį jį kojos, ir dabar
liūdėjo, kad daugiau niekada neteks keliauti
kartu su Pietu.

Natašos pasirašytas dokumentas suteikė jai
laisvę daryti viską, ko tik prireiks, naudotis
visais Pieta fondo ištekliais ir jo namais. Fran-

Česka žinojo, kad Danielis ant jos pyksta, jog pasinaudojo Natašos silpnumu, ir jautėsi dėl to kalta. Jeigu būtų paprašiusi brolienės perrašyti savo namus, automobilį ir banko sąskaitą jos vardu, ji būtų taip ir padariusi nė nepakeldama tų stiklinių akių. Prieš išvykdamą, Frančeska pasivedėjo Mateo į šalį ir paprašė pasirūpinti Nataša. Mateo jiems daugiau nei pusbrolis. Jis su jais gyveno nuo tada, kai jam sukako trylika. Jiedu su Pietu buvo vienodo amžiaus, artimiausi draugai. Mateo buvo jam atsidavęs ne mažiau nei visi kiti. Jis pasirūpins Nataša.

Skrydžio palydovė nuvedė Frančeską į lėktuvo saloną, tokį prabangų, kaip ji ir įsivaizdavo, bet dar nespėjo visko apžiūrėti, kai viename minkštų odinių krėslų pamatė vyriškį. Jis sėdėjo priešais ant atlenkiamo staliuko pasidėjęs nešiojamąjį kompiuterį. Iš po jo kyšojo neįtikėtinai ilgos kojos.

Frančeska sustojo kaip įkasta.

Ji tikėjosi keliauti viena. Atsisuko į stiuardesę, bet šiai neparodžius nė menkiausios nuostabos vėl įsmeigė žvilgsnį į nepažįstamąjį.

Į ją žvelgė tamsiausios rudos akys gražiausiame veide, kokį tik merginai teko matyti.

Frančeskai užėmė kvapą.

Atrodė, kad kol jis prabilo, prabėgo visa amžinybė.

- Tu tikriausiai Frančeska.

Tvirtos, pilnos lūpos, kuriose nebuvo nė menkiausios šypsenėlės, kalbėjo angliškai, bet su stipriu akcentu.

Frančeska sumirkčiojo grįždama į dabartį ir suprasdama, kad minutėlę į jį stebeilijo.

- O tu?

- Felipė Lorenzis.

- Tu esi Felipė?

Kai Mateo ir Danielis kalbėjo apie buvusį specialiųjų pajėgų pareigūną, ji mintyse nusi-
piešė kresną chuliganą skusta galva ir daugy-
be tatuiruočių, dėvintį tik apsmukusias sama-
nines kelnes ir juodus marškinėlius.

Šis vyras buvo visiška jos vaizdinio priešingybė. Vešlūs, stori ir dar tamsesni nei akys plaukai lietė baltutėlių marškinių apykaklę. Jis vilkėjo nepriekaištingą šviesiai pilką kostiumą su liemene ir žaliai languotu kaklaraiščiu.

Jis kilstelėjo antakį.

- Ar tikėjaisi kažko kito?

Kažkodėl sutrikusi Frančeska atsisėdo priešais stengdamasi nepasiduoti pagundai dar į jį paspoksoti....